

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-147/16

Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen VZW
v.
Susan Romy Jozef Kuijpers

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná vredegerecht te Antwerpen)

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím zboží nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem – Přezkum vnitrostátním soudem i bez návrhu, zda smlouva spadá do oblasti působnosti této směrnice – Článek 2 písm. c) – Pojem ‚prodávající nebo poskytovatel‘ – Vysokoškolské vzdělávací zařízení, které je z podstatné části financováno z veřejných zdrojů – Smlouva o kalendáři bezúročných splátek studijních poplatků a příspěvku na studijní cestu“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 17. května 2018

1. *Ochrana spotřebitele – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Směrnice 93/13 – Vnitrostátní soud rozhodující o vydání rozsudku pro zmeškání – Pravomoc vnitrostátního soudu zkoumat i bez návrhu rozpor mezi smluvním ujednáním a kogentními vnitrostátními ustanoveními – Povinnost vnitrostátního soudu zkoumat i bez návrhu, zda smlouva spadá do působnosti této směrnice, jakož i případně zneužívající charakter uvedeného ujednání*

(Směrnice Rady 93/13, článek 6)

2. *Ochrana spotřebitele – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Směrnice 93/13 – Oblast působnosti – Smlouva o kalendáři bezúročných splátek studijních poplatků a příspěvku na studijní cestu uzavřená mezi vysokoškolským vzdělávacím zařízením, které je z podstatné části financováno z veřejných zdrojů, a studentem – Zařízení, které musí být považováno za „prodávajícího nebo poskytovatele“ v rámci této smlouvy – Zahrnutí*

(Směrnice Rady 93/13, článek 2 písm. c)

1. Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách musí být vykládána v tom smyslu, že vnitrostátní soud, který rozhoduje v řízení o vydání rozsudku pro zmeškání a má pravomoc podle vnitrostátních procesních pravidel zkoumat i bez návrhu rozpor mezi ujednáním, na němž je založen žalobní návrh, a kogentními vnitrostátními ustanoveními, musí zkoumat i bez návrhu, zda smlouva obsahující toto ujednání spadá do působnosti této směrnice, a případně i údajně zneužívající charakter uvedeného ujednání.

Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že vzhledem k povaze a významu veřejného zájmu, ze kterého vychází ochrana, kterou tato směrnice zajišťuje spotřebitelům, musí být její článek 6 považován za normu rovnocennou vnitrostátním pravidlům, která mají uvnitř vnitrostátního právního řádu status

kogentních norem. Je třeba mít za to, že tato kvalifikace se vztahuje na všechna ustanovení směrnice, která jsou nezbytná k dosažení cíle sledovaného uvedeným článkem 6 (rozsudek ze dne 30. května 2013, *Asbeek Brusse a de Man Garabito*, C-488/11, EU:C:2013:341, bod 44, jakož i citovaná judikatura).

Z toho vyplývá, že pokud má vnitrostátní soud podle vnitrostátních procesních pravidel pravomoc zkoumat z úřední moci rozpor žalobního návrhu s vnitrostátními kogentními právními normami, což je podle informací uvedených v předkládacím rozhodnutí případ soudu rozhodujícího v belgickém soudním systému o vydání rozsudku pro zmeškání, musí tuto pravomoc vykonávat rovněž pro účely posouzení z úřední moci, zda s ohledem na kritéria stanovená ve směrnici 93/13 spadá sporné ujednání, na němž je založen tento žalobní návrh, jakož i smlouva, v níž je toto ujednání obsaženo, do působnosti této směrnice, a případně, zda je toto ujednání zneužívající (viz obdobně rozsudek ze dne 30. května 2013, *Asbeek Brusse a de Man Garabito*, C-488/11, EU:C:2013:341, bod 45).

(viz body 35–37, výrok 1)

2. S výhradou ověření, které musí provést předkládající soud, musí být čl. 2 písm. c) směrnice 93/13 vykládán v tom smyslu, že takové svobodné vzdělávací zařízení, jako je vzdělávací zařízení dotčené ve věci v původním řízení, které se na základě smlouvy uzavřené s jednou ze svých studentek dohodlo na příznivějších způsobech úhrady částek studijních poplatků a příspěvků na studijní cestu, které dotyčná studentka dluží, musí být v rámci této smlouvy považováno za „prodávajícího nebo poskytovatele“ ve smyslu tohoto ustanovení, takže uvedená smlouva spadá do působnosti této směrnice.

Tento výklad je potvrzen ochranným účelem sledovaným touto směrnicí. V rámci takové smlouvy, jako je smlouva dotčená ve věci v původním řízení, totiž existuje v zásadě nerovnost mezi vzdělávacím zařízením a studentem z důvodu asymetrie informací a odborných znalostí mezi těmito stranami. Takové zařízení má totiž k dispozici stabilní organizaci a odborné znalosti, které student jednající v soukromých záležitostech nemusí nutně mít, když se náhodně setká s takovou smlouvou.

(viz body 59, 60, výrok 2)